

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.056 van 8 november 2018
in de zaak A. 226.317/XIV-37.831**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 september 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 208.199 van 24 augustus 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 8 oktober 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster houdt voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest artikel 9ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) schendt door de criteria te vermengen van enerzijds een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en anderzijds een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke

of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 3.1.6 van het bestreden arrest uitdrukkelijk “dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst”. Hij overweegt dat in het geval van “een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, [...] het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit [...] imminent aanwezig [moet] zijn en de vreemdeling daardoor [...] niet in staat [is] om te reizen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 oktober 2017 heeft vastgesteld dat verzoekster kan reizen en aldus het risico voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster heeft onderzocht. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit dat advies niet dat de ambtenaar-geneesheer de beoordeling of de ziekte een reëel risico inhoudt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit heeft gekoppeld aan het al dan niet adequaat kunnen opvolgen van de ziekte in het land van herkomst of aan de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierpt verzoeksters kritiek dat in het voornoemde advies nergens zou worden gesteld dat het niet gaat om een ziekte die op zich een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk het onderscheid maakt tussen de twee in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene vormen van ziekte die kunnen leiden tot een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Hij stelt immers vast dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund, wordt aangenomen dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat daarom de mogelijkheid van een adequate opvolging van de ziekte en van de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen in het land van herkomst mocht worden onderzocht en in aanmerking genomen.

Met de enkele kritiek dat ook iemand wiens leven of fysieke integriteit bedreigd is mogelijkerwijze kan reizen, toont verzoekster evenmin een schending

aan van artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet. Zij betreft deze kritiek immers niet op de concrete beoordeling van haar eigen situatie en gaat eraan voorbij dat in haren hoofde enkel sprake is van nood aan mantelzorg en eventueel medicatie, zonder dat ooit een concreet gevaar voor haar leven of fysieke integriteit is vermeld.

2. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aangeeft waarom hij verzoeksters kritiek over het door elkaar halen van de verschillende criteria van artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet verwerpt. Verzoekster toont dan ook geen schending aan artikel 149 van de Grondwet.

3. Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht november tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams, staatsraad,
bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams